Overal in Europa islamiseert het buitenlands beleid – onder druk van de groeiende groep moslimkiezers

Posted on 9 april 2026 by Derk Jan Eppink

In december 2010 bond de voormalige VVD-leider Frits Bolkestein de kat de bel aan. In het boek *Het Verval. Joden in een stuurloos Nederland* van de Israëlische Holocaustonderzoeker Manfred Gerstenfeld zei hij dat 'bewuste joden' zich moesten realiseren dat er voor hen in Nederland geen toekomst was, en ze het beste hun kinderen konden aanraden naar Amerika of Israël te emigreren.

Er ontstond grote ophef en Bolkestein kreeg het verwijt te 'zwartepieten'. Femke Halsema, destijds fractievoorzitter van GroenLinks in de Tweede Kamer, vroeg zich zelfs af of Bolkestein 'kierewiet' was.

Profetische woorden

Anno 2026 klinken de woorden van Bolkestein profetisch. Het antisemitisme is veel erger geworden, met name in de hoofdstad, nu geleid door burgemeester Halsema.

Amsterdam werkt aan een 'Israël-referendum' dat mogelijk eind dit jaar kan plaatsvinden. Het beoogt erkenning van de 'genocide in Palestina' en een boycot van de Joodse staat. De gemeenteraad moet het referendumvoorstel goedkeuren. Amsterdam voert 'wereldpolitiek', met de Palestijnse vlag voorop.

Opmerkelijk. Volgens berichtgeving die niet-Amsterdammers bereikt, vieren ratten er feest tussen het niet opgehaalde vuilnis en loopt de financiële schuld op naar 10 miljard euro. Een (kostbaar) referendum leidt ongetwijfeld tot oplopende emoties en méér antisemitisme. Wie tegen stemt, is 'zionist'. Een pro-Palestijnse activist beklaagde zich onlangs op de Dam dat Hitler 'het karwei niet kon afmaken'. Uit die sfeer volgt geweld. Hoe kan Amsterdam de wereld reorganiseren terwijl het zichzelf niet kan organiseren?

Hetzelfde fenomeen deed zich voor in de Tweede Kamer. D66-minister Sjoerd Sjoerdsma van Ontwikkelingssamenwerking en Buitenlandse Handel besloot eenzijdig UNWRA, de VN-hulporganisatie voor Palestijnen, van 19 miljoen euro te voorzien. De VN-club kreeg geen geld omdat zij is geïnfiltreerd door de Palestijnse terreurorganisatie Hamas. Sjoerdsma kreeg als lid van het minderheidskabinet een meerderheid in de Tweede Kamer, onder voorwaarde geen geld te geven aan UNWRA. De doortrapte Sjoerdsma wilde dat tóch doordrukken, maar stuitte op een boze Kamermeerderheid. Hij bond snel in. Een motie van wantrouwen is gepast.

De islam is in Nederland een groeiende religie, en concentreert zich vooral in de grote en middelgrote steden. Moslims brengen hun eigen cultuur, inclusief conflicten, mee en groeien grotendeels op in een parallelle islamitische cultuur. De Nederlandse overheid probeert die te accommoderen, via 'goed voorbeeldbeleid'. Zo bezoeken in sommige steden politie-agenten in uniform de iftar, de maaltijd waarmee moslims tijdens de ramadan het vasten verbreken. Dat is al een grensgebied, want de politie moet een neutrale, seculiere positie innemen. De gehele overheid moet dat doen. Maar zij neigt tot buigen, wat moslims opvatten als goedkeuring.

Zo ontstaat een hellend vlak, waarop politiek, onderwijs, cultuur, media en bestuur het proces van islamisering versnellen. De linkerzijde steunt deze trend volop, in de hoop meer kiezers te trekken. Politiek draait uiteindelijk om macht. In Nederland heeft links een potentieel van tussen de 30 en 40 procent van de stemmen, maar geen meerderheid. Verlies van teleurgestelde kiezers uit lagere inkomensgroepen die op rechtse protestpartijen stemmen, wordt met moslimstemmen

gecompenseerd. In andere West-Europese landen gaat het net zo: ook links in Duitsland en het Britse Labour zijn afhankelijk geworden van de steun van islamitische kiezers. Die zijn volgend jaar ook cruciaal bij de presidentsverkiezingen in Frankrijk.

Internationaal recht

De oorlog met Iran, en vooral de sluiting van de Straat van Hormuz, laat zien hoe het buitenlandse beleid in West-Europese landen islamiseert. Over de schouders van politici kijkt de allochtone bevolking mee. Europa houdt de boot af. De Franse regering stuurt een vliegdekschip – de Charles de Gaulle – naar de Middellandse Zee, in de buurt van Cyprus, dat volgens de Britse vicepremier David Lammy 'NAVO-lid' is, terwijl dat manifest niet het geval is. De Charles de Gaulle krijgt steun van het Nederlandse luchtverdedigings- en commandofregat Zr.Ms. Evertsen. Dat is mooi, maar in de Middellandse Zee krijg je de Straat van Hormuz niet open.

De 'vrije doorvaart' in de zeestraat is een hoeksteen van internationaal recht, dat Nederland verdedigt maar Iran al 47 jaar ongestoord schendt. Premier Rob Jetten stelt dat Nederland meedoet, in samenwerking met andere landen, zodra het er 'veilig' is. Maar dan is het niet meer nodig. Spanje maakt het nog veel bonter. De socialistische premier Pedro Sánchez veroordeelde westerse sancties tegen Iran, noemde ze 'illegaal' en ontzegde de Amerikaanse luchtmacht toegang tot NAVO-vliegvelden in Spanje. Sánchez kreeg een fikse beloning van Iran: vrije vaart door de Straat van Hormuz. Opmerkelijk: geen enkel land tikte Sánchez op de vingers, terwijl de dwarsligger inzake Oekraïne, de Hongaarse premier Viktor Orbán, hel en verdoemenis uit Brussel oogst.

Bondskanselier Friedrich Merz verklaarde plechtig – als een soort nationale *Oberlehrer* – dat Duitsland nergens aan meedoet, zelfs niet aan 'internationale maritieme operaties' in de Straat van Hormuz: '*Es ist nicht unser Krieg'*. Een overreactie van een land dat in de vorige eeuw twee wereldoorlogen veroorzaakte.

Frankrijk liet zijn echte kleuren zien in de VN-Veiligheidsraad bij een resolutie van Arabische landen in de golfregio, aangevoerd door Bahrein, die gebruik van 'verdedigende middelen' goedkeurt om de Straat van Hormuz te beveiligen. Drie permanente leden van de VN-Veiligheidsraad gebruikten hun vetorecht: China, Rusland en (zeer uitzonderlijk) ook Frankrijk. Vervolgens voer een Frans schip door de Straat van Hormuz. *C'est typique français.* Uiteindelijk dwong Trump de vrije

doorvaart af door Iran het mes op de keel te zetten. Het Europees gepiep bracht geen krediet.

Europese schizofrenie

Volgens de Amerikaanse classicus en militair historicus Victor Davis Hanson, verbonden aan de Universiteit van Stanford, is er niet enkel West-Europese verdeeldheid, maar een vergaande vorm van schizofrenie. Europa wil Amerika als bondgenoot, maar niet als het te gevaarlijk wordt. Europa vreest een nucleair Iran, maar wil er zelf niets aan doen. Europa wil dat Amerika het doet, maar zodra iets fout gaat, is Amerika de boeman.

De oorzaak van die weigerachtige houding is de invloed van moslim-immigratie in West-Europa. In een recent interview op YouTube stelt Hanson: 'In Duitsland bestaat 16 procent van bevolking uit immigranten, velen niet-ingeburgerd. De geïmmigreerde moslims zijn vaak radicaler dan de landen die ze hebben verlaten, en die waren al erg genoeg. Ze willen geen deel zijn van het Westen. Er is een "multiplicatie-effect". Ze hebben het gevoel dat ze dankzij hun geboortecijfers en toegenomen aantallen snel een grote mensenmassa zullen vormen in hun nieuwe landen. Europese regeringen zijn doodsbang.'

Elke crisis in het Midden-Oosten zet de politieke situatie in West-Europa op scherp. Hanson: 'Bij pogingen het regime in Iran aan te pakken, wijken zij terug. Steun aan Israël durven ze niet uit te spreken. Oorzaak: de geïmmigreerde gemeenschappen zullen zich keren tegen Europese regeringen en de regeringspartijen krijgen hun stem niet meer'.

Aangezien Europa tegelijkertijd kampt met een zelfgemaakte energiecrisis door het klimaatbeleid en lange tijd in de utopie leefde dat na de val van de Berlijnse muur het 'einde van de geschiedenis' was aangebroken, zit het nu ook klem in het buitenlands beleid. Er treedt (zelf)islamisering op, nog in de aanvangsfase, maar al duidelijk zichtbaar.

Ooit was het Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken een topdepartement waar het 'nationaal belang' werd vooropgesteld. Nu is het een soort ngo waar ambtenaren (zogenaamd 'in de lunchpauze') voor de deur protesteren tegen het beleid van hun eigen minister en gepensioneerde ambassadeurs ingezonden stukken naar *NRC* sturen om zich op te werpen als verdedigers van de 'Palestijnse

zaak'. Wellicht uit schuldgevoel dat ze het vroeger nalieten. Zelfislamisering ontpopt zich vooral zodra het om Israël gaat. Bij Iran wordt een oogje dichtgeknepen.

Gazastrook aan de Amstel

Voor islamisering is geen 51 procent van de bevolking nodig: het multiplicatie-effect dat Hanson noemt produceert een snellere verspreiding via de politiek-culturele 'bovenbouw' van de samenleving. Zichzelf respecterende Nederlandse gemeenten doen ook mee, met uiteraard Amsterdam voorop: als zelfverklaarde Gazastrook aan de Amstel.

Wie was er in 2010 eigenlijk 'kierewiet': Frits Bolkestein of Femke Halsema?

Wynia's Week *verschijnt 156 keer per jaar en wordt* ***volledig mogelijk gemaakt*** *door de donateurs. Doet u mee?* ***Doneren kan zo****.* ***Hartelijk dank!***